

Herinneringen van Bep Warnau aan Hein Otto

Bep Warnau- Hefting, echtgenote van Hans Warnau, is overleden op 27 april 2016.

Zij was voor landschapsarchitecten van alle leeftijden, van vakvrienden van Hans tot zijn studenten, een belangrijke persoon. Zij vertelden haar graag hun verhalen en zij luisterde en reageerde met open oor en begrip.

Ook Hein Otto kwam veel bij Hans en Bep thuis. Ik heb Bep in 2012 gevraagd naar haar herinneringen aan hem.

De vriendschap tussen Hans Warnau en Hein Otto stamt uit de dagen dat Hans Hein 's ondergeschikte was en hem in zijn brieven nog aansprak met u.¹ Prof. J.T.P. Bijhouwer, vanaf 1946 lid van de Commissie van Overleg voor het Landschapsherstel (COL) en leraar van hen beiden, bracht hen samen. Hein was coördinator van de COL voor Zuidwest-Nederland. Hans solliciteerde er. Hans had de Rijkstuinbouwschool in Boskoop doorlopen en cursussen materiaalkennis en uitvoering bij Bijhouwer gevolgd; Hein was oud-student van Bijhouwer.

Hein bezocht Hans en Bep eerst in hun huis in Amsterdam, daarna in Utrecht en vanaf 1979 in Wageningen. Ook Bijhouwer zocht hij vaak op. Hij was een beminnelijk mens. Hij had een onderzoekende blik op de wereld en wist boeiend te vertellen. Zijn verhalen waren doorspekt met geestige pointes. Hij was eenzaam, vaak ongelukkig en had het moeilijk als homoseksueel in de jaren '50. Hij leefde heel eenvoudig, had wel een fiets maar geen platenspeler en besteedde zijn verdienste aan schilderijen. Later had hij wel een radio, een platenspeler en een tv.

Hij kon gebiologeerd zijn door één schilderij, dat hij gezien had in een catalogu,s en daar mateloos over praten. Voor muziek had hij dezelfde fascinatie. Hij had eens een melodie gehoord en rustte niet voordat hij wist wat het was: de finale van de Carnival des Animaux van Camille Saint Saëns!

Hij hield van klassieke muziek, ging naar concertcycli en naar concerten in het buitenland in gezelschap van Ben Aben (?). Zij konden allebei, door hun werk voor de NS, gratis reizen, ook in het buitenland. Bep ging wel eens, als hij een kaartje over had, met hem mee naar een concert in Vredenburg in Utrecht. Samen luisterden bij hen thuis naar muziek. Als Hein op bezoek kwam, was het bijna altijd: 'Wat wil je horen?'

¹ Andela, G. En Guinee, A., Tuin- en Landschapsarchitect Hans Warnau, 2006.

In zijn vele verhalen vertelde Hein weinig tot niets over zijn werk, wat Hans kriegelig maakte. Hein kon kritiek op zijn werk feitelijk niet verdragen. Hans had wel grote waardering voor hem. Hein maakte in Hans' ogen geen fouten, alles zat goed in elkaar, doordacht en functioneel.

Hein woonde bij een hospita aan de Pr Hendriklaan Utrecht, later aan de Jan van Scorelstraat (of was het de Van Ostadelaan?). Zijn hospita verhuisde met hem mee en regelde ook de verhuizingen. Hein had met haar een haat/liefde verhouding. Op het laatste adres had hij drie kamers vol schilderijen: van Wim Oepts, Leo Gestel, Rudi Bierman, Marte Röling, Jeanne Bieruma Oosting, enz. Bep is nooit bij Hein op bezoek geweest.

Hein had een zus en een broer. Zijn broer speelde viool. Met zijn zus had hij een sterke band. Zij was schilderes. Zij gingen vaak naar tentoonstellingen en verzamelden samen zijn collectie schilderijen. Zij deed zijn boekhouding.

Twee van Hein 's uitspraken:

- "Weinig geld in minder goede tijden kan een zegen zijn!"
- "Liever geen vergaderingen en commissies. Een dictatoriale besluitvorming is beter."

Interview met Bep Warnau op 5 oktober 2012. Marianne van Lidth de Jeude